

PRZEGARZAĆ (1) *vb impf*

e prawdopodobnie jasne (tak w prze-); w *inf* oba a jasne; w formie osobowej a *pochylone*.

inf przegarzać. ◇ [praet 3 pl m pers przegãrzali.]

Sł stp, Cn notuje, Linde także XVII – XVIII w.

Wyśmiewać się, kpić, szydzić z kogo; urągać komu; *insultare* Vulg, Cn; *aurem scalpere, caput quassare a. quatere, incessere aspere a. verbis amaris, oggannire ad aurem* Cn:

przegarzać kogo: Głupstwo ięft zazrzeć bogatemu, też ięft głupstwo przegarzać niedoftatecznego. *BielŻyw* 41; [Bo iáko świętego Iopá przegarzáli Krolowie: takież też temu wřągáli/ rodzicy y krewni iego/ pośmiewáiąc śie z żywotá iego *Leop Tob* 2/15 (*Linde*)].

[*przegarzać komu*: lepiejbyście byli vczynili/ onego Stániłławá Suderká Cánonizowawfzy [...]: dopierobyście mogli Pápieźnikom przegãrzác *ŁaszczOkulary Av* (*Linde*).]

Synonimy: kpić, naśmiewać się, natrzęsać się, pośmiewać się, szydzić, urągać.

Formacje współrdzenne cf GORAĆ.

Cf PRZEGARZAJĄCY, PRZEGARZANIE

MP